

»Da, ker se ti vedno kam mudi! Je-li možno s tvojim znanjem lotiti se slike? Hm... Guriya Samojloviča poskušaš naslikati, a to je senca Mišujkina!...«

Volonski se je zasmeljal.

»Spoznal si vendar? To je vse, česar mi je trebalo. Pomniš tisto epizodo? To je menda bilo pred dobrimi dvanajstimi leti. Guriy Samojlovič, kot nadzornik, je zalotil Mišujkina pri kajenju tobaka, a Mišujkin ga je začel prepričevati, da mu je doktor ukazal kaditi zbok neke nosne bolezni, in verjel je. Poglej, ni li dosti glup moj Guriy Samojlovič?«

»Nenavaden spomin imaš, to je res. Ali kaj je to za slika? Bog moj! Ta noga, na primer, je krajša od one, a prsti desne roke so kakor ozebli... Tako ne gre, Vladimir Aleksjejevič! In vsa njegova postava je nepravilna...«

»No sličen je, sličen?«

»Kolikor toliko...«

»Je živ?«

»Lice je živo. Ves je, z vso njegovo neumnostjo!...«

»Nu, popolnoma sem zadovoljen, popolnoma!... Samo to sem hotel.«

Pomazal je s čopičem parkrat po platnu, in vsa podoba je izginila pod žolto bojo. Mornev je vskipel in jel strogo grajati lahko-miselnost Volonskega. Ako se je lotil slike in narisal figuro, trebalo bi mu vsaj mesec dni popravljati na njej netočnosti in pogoške, in tedaj bi nekaj bilo.

»Ne, to je dolgočasno!« je rekel Volonski. »Kadar me ti podučuješ, tedaj se čutim učenca ter se dolgočasim zato ker — priznaj, veselo ni neprenehoma čepeti nad tekniko. No, ker sem pa naslikal sličico, čeprav ničevno, ne moram več tako. Dosegel sem zaželjeni efekt in to mi je dovolj. Je-li lepo, pustim, evo vam slike; ako je slabo, tedaj jo zamažem, to je vse.«

(Dalje prihodnjič.)

Babičina skrb.

Intimna slika. — Češki spisal A. Križ; preložil A. I. Benkovič.

I.

Sospa Rybova, babica svetlolase davkarjeve Aude, je sedela na dolgi klopi in slastno srkala iz velikega, modro pisanega lonca sveže pinjeno mleko. Njene motne oči so se zadovoljno smehljale in s celega obraza ji je odsevala idilska sreča. —

Kako krasno se je sedelo tukaj na hladnem, proti severu ležečem hodniku, ko je skozi odprto okno prihajal ropot parne mlatilnice, soparni dih avgustovega popoldne in prijetna vonjava sena. Prosti selski vzduh ji je energično od vseh strani prodiral v dušo, oboleli od neprestanega ropota praških ulic, in stara gospa, jasno čuteč priproste čarobnosti polno izpremembo, se je blažena kar zvijala v teh gorkih dneh kakor v mehki, topli postelji po dolgem potovanju v mrazu.

»Ali boš še pila?« jo je vprašala gospa Hallova, njena hči, nazaj pomaknivši ruto, ki ji je preko las zdrsnila na čelo, čez pinjo sklonjena urno lovila v pinjencu rumene kosce masla ter z rokami, do komolcev golimi, pripravljala podolgaste kepe.

»Le dekletu daj...« je rekla stara gospa, ter pokazala na devojko, vso razgreto od baš končanega medenja; dekle je stalo počivajoč pri oknu, vse potno z debelim, bronastim obrazom in odpelo umazano jopo na prsih, da bi jo pihljajoči veter nekoliko ohladil.

»Le pij Katrica;« prigovarjala je prijazno gospa Rybova in postavila lonec na klop.

»Povejte mi, ljudje božji, kaj imate neki tam v Pragi. Človeku se kar vrti v glavi... ves dan in vso noč... to mesto niti nima časa prespati se!«

»A te prodajalnice, te izložbe... Vsako leto vse čisto novo!...« je žalostno vzdihnila gospa davkarjeva.

»Sama potrata... le Bogu v izpodtiko!« se je razvnela starka in položila roke na svoj katunasti, ceneni predpasnik.

»Človek pride od nas tja v lanski modi, misli, da še vendar nekoliko koraka s časom... a glej: vse je narobe!« se je jezila gospa Hallova, materinsko z raztresenim pogledom gledajoč zlati, masleni zaklad.

»Dekle... kako moreš govoriti tako: vedno tisti vik in krik kakor poprej! Vedi, da imaš petnajstletno hčerko, ne pokvari je!«

»Sedemnajstletno...« je naglo popravila hči, žareč od ponosa.

»Križ božji... Anda sedemnajstletna!« se je križala gospa Rybova. »Dekle je že za možitev!«

»Na to še misliti ni... Ne vem, kaj je z dekletom; drugo leto moram ž njo na ples, tam bo kaj videla... izpametuje se...«

»Na ples...« je dejala zvedavo stara gospa in bele obrvi so se ji nabrale v čopke.

»Ko pa tu ni nič, prav čisto nič, kakor med Eskimojci, pravi mej...« je znova zdihnila gospa davkarjeva, dokazujoč materi, kako

temne strani ima to njih proslavljano selsko življenje. »Ko bi bil vsaj kakšen koncert —«

»Koncert!«

»— ali ko bi dijaki igrali kako igro —«

»Igro!« je vzkliknila stara gospa razdražena in se nehote presedla.

»No, kako veselo igro, ni treba, da bi bila ravno opera!« menila je mirno hči.

»Veselo igro?« se je razvnela mati. »Ne jezi me ... slišiš ... ali Ande ni tu —? Ne vtečaj ji v glavo takih stvari: gledališče še nikoli ni bilo kaj prida!«

»Kakšni ste, mama!« je osupla rekla gospa davkarjeva.

»Gledališče še nikoli ni bilo kaj prida, ti pravim!« je ponavljala trdovratno stara gospa, držeč se svojega mnenja s starikasto trmo, ki niti za las ne odstopi od častivrednih, a malenkostnih predsodkov.

»Mama, saj vendar Anda še ne pojde k gledališču« — se je smejala hči na pol prisiljeno.

»Ne jezi me s tistim »še ne«. To je kakor na krhkem, tenkem ledu. Vse kriči: Niso še udrl!« — a zdajci je vse pod vodo. To ti povem, Mari, ne govori o takih stvareh z dekletom, sicer bo nankrat propozno!« — Starka je jezno majala z ramama in v obličju, ravnokar tako mirnem, je zdajci vzplamtel razpaljen blesk.

»Mama — to bo le burka, eno dve dejanji« — se je nevoljno izgovarjala gospa Hallova, z velikim samozatajevanjem prenašajoč to nezaslišano trmo starih let.

»Burka! Čuj me, Mari, ti me takoj prvi teden spraviš odtod!« razkačila se je starka in vstala energično, kakor v dokaz, da je pripravljena pri tej priči oditi v Prago.

»Mama — saj vendar še ne gori. Dekletu se ni zgodilo še prav nič!«

»Ali niso morda tu kaki — kako se zovejo tisti potepini — kaki glumači?« je vpraševala babica še vedno v dvomu in sivožolto obličje se ji je nabralo v sto gub, kakor če kdo zmečka robec.

»Ne! ... št! ... Anda teče!«

Na lesenih stopnicah so se začuli urni, kakor kozlovski skoki in zdajci se je na najzgornji stopnici prikazala Anda, rdeča, kakor potonika. Modre, malo motne oči so se svetile v otročjem veselju, in svetli, v kito spleteni lasje so bili razmršeni.

»Joj! Joj! Babica! Trnkovi imajo mlade mačke! Tako lepe ... Majhne in kakor iz sladkorja! Mlade mačke!« je kričala devojka

samega veselja in gospe sta se spogledali z žarečim, pomembnim usmehom.

»Tak otrok!« sta mislili obe in v babičinem obrazu se je pojavil tisti slastni odblesk poletne, solnčne složnosti, kakor pred tistim smešnim prepirom.

Oči kar ni mogla obrniti od devojke.

Sedemnajst let! In tak otrok, ki vzklika nad mladimi mačkami! Kake smešne bojazni je imela babica! Saj vendar ta otrok ničesar ne ve, nima nobene skrbi; kakor beli cvet povodne rože: lesketale so se v njem solze, a ne solze skrbipolne ljubezni, marveč častivredne, naivne, skoro nebeške solze zaradi krasne punčike, ki ji je naenkrat zbolela!

In človek naj bi govoril o možitvi in o doti! Široko bi odprla velike, modre oči in stavimo, da bi vtaknila mezinec v usta in prosjačila, naj bi ji rajši dali krajcar za bonbone!

Babica ji je obstala z očmi na žametastih licih in naenkrat so se ujeli njiju pogledi. Anda se je spustila v smeh. Pinjeno mleko se ji je pocedilo iz lonca in široki, beli brki so se ji naredili pod noskom; nekoliko kapljic je poteklo niže in ji padlo na polne, od smeha tresoče se prsi. Ta prizor je bil nepopisno dražesten in pikanten. Stara gospa se ni mogla odtrgati od teh nedolžnih otročjih ustnic. Da! to so bile ustnice, preko katerih ni hodila Skakspeareova kraljica Mab v nočnih sanjah, na fantastnem vozičku od lešnikove lupine, ki se v sanjah vozi preko dekliških ustnic, da takoj sanjajo o poljubčkih! Sveta nebesa! Kako bi se to dete moglo omožiti! Vsaj bi niti ne znalo gobčka nabrati k poljubu! Nikdo drugi bi od nje ne dobil poljuba, kakor njena skrbno gojena, po matersko razneževana voščena Mina!

II.

Vonjava raznega cvetja prodira skozi okno v sobo. Babica je zaprla obrabljeni koledar z motvozom na hrbtu za obešanje in snela črne, koščene naočnike. Čitanje jo je utrudilo. Dandanes ljudje pišejo tako čudno, tako zamotano, visoko, raztegnjeno. Koledar ji je zdrčal po kolenih na zeleno preprogo in stara gospa je gledala skozi okno v gorki dan, ki se je zdel, da je poln srebrnega, drobnega, žarečega prahu. Privezala si je malomarno ruto na redke, s pomado prilepljene sive lase in zvila dopleteno nogavico, prebadajoč počasi kot utrujena z iglo veliki, sivi klopčič.

Šla je po škripajočih stopnicah na vrt. Medlost je ležala v zraku, polnem močne vonjave. Pes se je dolgočasil na solncu, iztegovaje rdeči, kakor iz flanela izstriženi jezik, in včasih potresel z ušesi, ka-

dar so mu muhe, razdražene od soparice, sedle na nos. Kure so spale pod kolarnico. Od kurnikā je prihajala zevajoč neprijazna dekla, nesoč v dlani edino najdeno jajce; vse je nekako obležalo vsled soparice, zaprlo oči in umolknilo.

Stara gospa je šla na vrt.

Vedela je, kam se skrije. Tam-le v kotu, pri zidu sosednjega vrta pod visoko zimsko hruško, zarastlo z bršlanom in krljikovino slikami, izstriženih iz nemških časnikov. Tam sede z nogavico, izplete enkrat naokoli... in ako zadremlje: kdo bi se mogel premagati v tej vročini, ki teče v človeka kot životni balzam. Stara gospa je šla počasi in bilo ji je prijetno kakor v topli kopeli. Pesek je slabo škripal pod črevlji; šla je mimo ozke gredice navlašč zasejanih kamilic, tega za vse koristnega zdravila v Rybovi rodbini, mimogrede odtrgala pero od krljikovine, koje rdečkasto jagode so že črnele, in potem obstala.

(Konec prihodnjič.)

Zadnja borba.

(Kolcov.)

Nad menoj je burja vila,
Grom po nebu je besnel,
Um usoda mi strašila,
Hlad mi dušo je objel.

A jaz nisem pal trpljenja,
Krepko vzdržal sem udar,
V duši ohranil željenja,
V čelu — silo, v srcu — žar!

Kaj poguba! kaj spasenje!
Kar že hoče, to naj bo!
Saj položil sem življenje
V božjo davno že roko.

Vera ta nikdar ne zdvaja,
Meni je življenja vir;
V nji stremljenje je brez kraja
Pokoje v nji in tihi mir.

V boj ne zovi me, usoda,
Z bedo žugati nikar;
Jaz gotov sem s tabo, toda
Z mano ti ne boš nikdar.

Dušo mi dviguje sila,
V srcu vre mi vroča kri,
Pod razpelom mi gomila,
A ljubav — na njem visi.

Iz ruščine preložil A l. B e n k o v i č.

Babičina skrb.

Intimna slika. — Češki spisal A. Križ; preložil A. I. Benkovič.

edko je govoril za altanom, tam v gošči pri zidu, pokritem s preprogo od vinske trte; slišati je bilo, kakor čez pregrajo sosednjega vrta.

Parkrat je hitro, zvedavo prestopila in s krilom oplazila ob vejo krljike.

Naenkrat so miške za altanom utihnile, kakor bi se bile ustrašile; a ta zadrega ni trajala dolgo, v tem se je oglasil kot na pol v zadregi moški smeh in ta glas je naglo pograbil neki nedolžen predmet in govoril babici v največje začudenje.

»Gotovo, gospodična, nikomur bi ta uloga ne bila tako prikladna kakor vam.«

»Kakšna? Kako ste prišli na...« je vprašal naiven alt in babica malo da ni v prvi slabosti vzdihnila od strmenja: bila je to Anda.

»To je umevno«, je živo govoril moški bariton in umolknil; bilo je slišati, kako ji šepetaje nekaj razlaga, kajti Andino krilo je zašumelo, kakor bi se bila naglo obrnila nazaj, proti skriti babici.

»A, tako!« zasmejala se je z zvonkim glasom, ki je vedno zvenel v njenem govoru, kakor bi vam kdo šival zlate, lesketajoče se novce. Babica je bila vsa zmešana.

»Torej naše uloge!« je mirno nadaljeval moški. »Glejte, najlepša uloga je Emina. Jaz bi igral z največjim veseljem... zaradi vas... avskultanta Krupičko...«

»Krupičko...« se je zasmejala Anda. »Smešno ime!«

»A uloga je vredna zavidanja... a to se ne sme povedati naprej«, je mladi mož dražil njeno zvedavost.

»Oh, povejte! Povejte!« je silila devojka.

»Št! Ne morem! To so efekti v igri«, se je branil on. »Ti se ne smejo pokazati... kakor rakete!«

»Ali bomo igrali?« je vprašala Anda nežno.

»Seveda; uloge so že spisane: baron Rozsypal, zlatar Mezánek, gospa baronica Julija — gospodinja Marijana...«

»Samo z Emo je težava. Obljubite... Takoj jutri pridem z ulogo«, je pristavil mladič in se spustil v dolgo zadržavani smeh. (»Zakaj se ta človek smeje?« ustrašila se je uboga gospa in po žilah ji je teklo mesto krvi samo živo srebro.)

»Tu je roka«, je rekla deklica odločno in gospa Rybova ni poslušala več. S tihim, hitrim korakom je krenila na glavno peščno stezo. Vse se ji je vrtelo v glavi. Rana je bila prehuda in pregloboka. Klobčič ji je v zamišljenosti ušel z igle in se vlekel po pesku, odvijajoč dolgo nit. A ona ni videla ničesar. Počasi je prišla gori v sobo in sedla brez moči, kakor bi jo bil kdo s kijem udaril po sencu.

III.

Kaj je to nesrečno devče zakrivilo, kaj napravilo! To je vendar neverjetno, da bi Anda... ta Anda z mačkami in punčiko, igrala v gledališču!

Stari gospe so se nervozno tresle roke in v zadregi je vlekla za ogel velikega namiznega prta, z nevidočimi, zamaknjenimi očmi gledala ta štirioglati črno-žolti prt! Zdajci ji je tako hudo postalo pri srcu, da so ji solze zalile oči.

A naslednji hip se je boleost umaknila ljutemu srdu krvi, da ji hočejo zapeljati otroka, in gospa Rybova je vstala odločno.

Šla je ven in letala za služkinjo. A služkinje ni bilo nikjer. Hropeč od netranjé grozne jeze se je spomnila stara gospa, da je dekle pri čistilnici v skednju in da bi je ne čula, naj kriči na vse grlo.

A ni se bala zaman! O, ta lahkomiselnost mater, ki mislijo samo na to, ni-li lanska moda v Pragi že pokopana! Mater, katere ne morejo izprevideti, da je gledališče glavni vzrok pogube!

Pred zgroženimi očmi se ji je razvijala v odlomkih kakor na raztrganem, nesešitem platnu grozna slika.

Stopi na prizorišče! Nastopi kakor Ema... ta malopridnež je v istini govoril o Emi »Doktorja Klause!« Tisočkrat prokleti pisatelj... zakaj ga vendar ni vzel vrag, ničemnika d' Arrongea? Da ji le malo zaploskajo, da jo le pohvali kak brezvesten, breznačajen gizdalin: njeno mimiko, vervo, ogenj... devojki se niti ne sanja o njih, izgubljena je! Pogreznila se je na gledališkem ledu!

Gospe Rybovi se je pokazala ta slika v tako živih barvah, da je videla, kako se Anda udara pod pokajoči led v ledeno vodo.

Na kaki nesrečni poti je! Obraz si bo kazila z lepotilom, nauči se pretvarjenja, intrig, laži, prevare; smehlja se bo mogla govoriti najzopernejše dvoumnosti!

»Anda! Andulka!... kako sem se varala v tebi!« je tarnala uboga gospa in nemir ji je kakor hudi duh prigoval dalje!

»Ema iz »Doktorja Klause!« Na odru ji poreče tisti grdi doktor, njen oče, ko se z materjo odpravlja na ples; »Pokaži noge!«

In ona z usmevom privzdigne krila! Z usmevom!« se je zgrozila gospa Rybova. »Take nečastne posameznosti samo zato, da ji Klaus more galoše potegniti čez plesne črevljičke. In oče odide... se je spomnila stara gospa, »mora k bolniku. Ema z materjo ostane doma. Ob desetih po noči pride ljubimec, in ko zadremlje mati poleg njega v naslonjaču, odkrije on Emi ljubezen in se poljubuje ž njo pri vratih... materi za hrbtom!«

»Kdo je ta avskultant Krupička?« je boječe stara gospa vprašala sama sebe, in raztresena, pozabljiva mislila dalje:

»Igralka! Tujim ljudem igrati... da bi se zabavali, vedno vsaki večer, v mreži samih intrig in spletk, polni vod in jam! Kaj bo pri tem z njeno nrvnostjo! Moj Bog! Moj bog, lepo veselje mi delajo na starost moji vnuki!«

Solze so ji lile iz oči in ji močile lica. Stare prsi so se ji dvigale bolešno in srce ji je utripalo žalostno in jokavo.

»A kaj naj storim? Kako naj to preprečim? Nastopiti ne sme, ne more... še pokazati se ne sme na odru!« odločila je energično.

»A kako? Kaj početi?« si je takoj pripomnila z bojazljivo malodušnostjo. »Ali naj ji to rečem? Ne! dekletu se niti ne sanja o vsi ti pogubljenosti, ne verjela bi, ne umela, in na zadnje bi jo baš to utegnilo mikati!« — Poljubovala se bo na odru. Dala se bo poljubiti na čelo! Ona, ki še ust ne zna nabrati!« — Kako mora že reči na odru: »Št? Idite k vratom — a samo na čelo! prav tiho!«

Stara gospa se je živo spominjala teh besed, katere so ji bile svoje dni v celi igri tolikokrat najbolj všeč — a takoj na to se je pomračila. (Mrmrava, predsodkov polna, obsojajoča starost ji je iztrgala iz duše staro veselje in ji tja nastlala pelina, počasi, skrivaj tako da stara gospa niti ni opazila, kako lahko v komediji življenja pridemo na to, da obsojamo uloge, katere smo še včeraj igrali s strastjo).

Nobenega izhoda ni imela. V sebi je morala skriti to skrivnost.

S tem spoznanjem je vsa soba okoli starke nekako potemnela. Okna so bila kakor zaprašena, od dežja oslepela; vzduh poln rezkega gnojnega duha, vse ji je legalo na prsi in žalost ji je tolovajsko objela dušo. Strop in stene so padale na njo; najrajši bi bila pobegnila.

Šla je ven in s počasnim korakom krenila za hišo proti skednju. Ko je zamišljena zavila okrog ogla, je začula nagle, bežeče korake in privihrala je Katrica, vratolomno bežeča domov. Obilni prah ji je bil počrnil potni obraz, v prašnih laseh so ji pod robcem viseli ječmenove rese. Dekle je globoko dihala.

»Dober dan Bog daj!« je zahropla in skoro prevrnila staro gospo.

»Čegav je ta vrt poleg vas ... na desni?« je naglo vprašala gospa Rybova.

Dekle je debelo pogledalo in obstrmelno.

»Sliši-li?« ... je nestrpljivo ponovila gospa.

»Blažkov ...« je šepetaje odgovorila Katrica in strmeč pogledala staro gospo.

»A kaj je tisti Blažek?« je jezno izpraševala gospa Rybova.

»Blažek?« je ponavljalo ubogo dekle, ne da bi kaj umelo.

»Neumnica — tisti mladi?« Gospe Rybovi je kar migalo v roki od razburjenosti.

»Tisti? Profesor ... ali pa doktor ...« je zastokalo dekle.

»Ali še študira?«

»Študira ... uči se ...« je potrdila služkinja.

»Torej dijak ... učenec ... rogała se je zaničljivo stara gospa, a dekle je prepričano ponavljalo čisto mirno: »Ne! profesor ... doktor!«

»Lep profesor! Ubogo dekle! Čisto izgubljena! Saj sem rekla, da je gledališče poguba«, je mislila gospa.

Starka se je počasi obrnila in ne zmeneč se dalje za Katrico, ki je s tajno grozo, ne da bi kaj umela, polagoma šla proti domu, prišla do vrat in se s težavo vlekla po omajanih stopnicah.

IV.

Krasen avgustov večer je gledal na pokrajino kot skozi rdeče steklo. Celi vrt je bil preplavljen od te rubinaste svetlobe. V tej rdečici se je listje dreves čudno prelivalo v temno barvo, in drevesa so stala nepremično, pobožno, kakor ljudje v cerkvi. Vsa okolica je imela nekaj nenavadno krasnega.

V tem sentimentalnem razpoloženju dneva je togepolna starka zamišljena zašla k altanu.

In glej! Čudo na čudo! Tista dva glasa sta se slišala zopet. Sapa je zastala v prsih gospe Rybove.

»A kdaj sem vam obljubila?« je koketno vprašala Anda.

»Ko sva se ločila ... veste, ko sem rekel, da prinesom ulogo ...«

»To ulogo!« zasmajalo se je dekle veselo in smeh je zvenel kot otročji kraguljčki.

»Toda ...« je naenkrat pričela ravno, strogo motreč svojega sosoda. »Veste-li, da je greh, tako delati se ...«

»Moj Bog ... v zadregi prične človek govoriti o čemerkoli,

ako čuje, da se nekdo plazi v bližino, da bi slišal, česar ni treba...» se je zagovarjal mladec.

»Česar ni treba!« se je razvnela devojka in nagajivo vrgla vanj črno jagodo krljikovo.

»Le toliko pravim, da je greh, danes obljubiti, a jutri ne izpolniti — «

»Tiho, porednež!«

»Rajši pričnem o gledališču, o knjigah, o čemerkoli...« se ja branil mladec.

»Zapeljivec. potuhnjenec!« in Anda je znova vrgla vanj jagodo, da se je komaj ognil...

»... a kadar pride čas, ko je tiho, ko ni nevarnosti... je nadaljva l neustrašeni junak... in z zida se je odlomilo kamenje, kakor bi se bil kdo nagnil, ali preskočil.

»Niti besede več!« mu je zagrozila vsa kipeča.

In nastala je tišina. Govoril ni niti on, niti ona; stara gospa ni slišala niti diha.

»Vi porednež! To ni bilo na čelo, kakor stoji v ulogi«, jezil se je lepi alt.

»Saj ne igrava na odru...« je z usmevom odgovoril bariton... in stara gospa ni slišala več. Mogoče, da je Anda hotela kričati, groziti, jeziti se, a bodisi, da ji je jeziček pozabil vse besede, bodisi da je zdajci nekdo stopil k nji tako tesno, da je vse besede umel le on sam, tako nepopisljivo tesno prav čisto do ustnie... stara gospa ni slišala prav ničesar več.

Tiho, pazljivo se je splazila od altana. Niti pesek ji ni škripal pod črevlji, še trava ni šumela. A v njenem obličju je sedaj odseval ves ta krasni, srečni avgustov večer, babici so se sanjavo stisnile oči in iz njih je kot solnce skozi oblak sevala radost.

»Hvala Bogu... to je samo ljubezen! Ne igrata gledališča, ne igrata! In kako sem se motila, da ne zna niti ustec nabrati!«

